

pre, absolutament sempre, es pot acudir, perquè és impossible que no estigui predisposat a ajudar en el que sigui.

Avui, quan els valors humans són tan escassos, quan la societat s'ha anat deshumanitzant, es fa difícil trobar persones que, com en Carles, sàpiguen entendre al peu de la lletra els valors que intrínsecament van lligats amb la sardana: estrènyer la mà a tothom, sense demanar ni qui són ni d'on vénen.

Els amics sardanistes escalencs que coneixen la meva predilecció per l'Escala, m'han convidat a escriure unes ratlles per al butlletí de l'Aplec. En Joaquim Armengol em suggereix que parli de com els escalencs van aconseguir ressuscitar la partícula que amb el nom de *La festa de Sta. Màxima* va escriure al segle passat l'Antoni Agramont de Castelló d'Empúries. L'Armengol em diu en la seva carta: **“del que no hi haurà esment és de com es pogué obtenir la partitura de la sardana *La festa de Sta. Màxima* de N'Agramont. Per la participació que hi tingueres, crec que n'hauries de parlar tu. Ep! Si et sembla bé”**.

Complauré el seu suggeriment, si bé he de dir d'entrada que la meva participació va ser purament casual.

De part de l'Emília Pla, del Foment de la Sardana de Figueres, vaig saber que els escalencs, i més concretament en Pous, feia temps que buscaven infructuosament aquella partícula i que a Catalunya Ràdio també s'havien fet ressò d'aquesta recerca.

Gairebé alhora, m'arribava des de Tossa de Mar una nova: a les golfes d'un domicili particular s'havia trobat un important fons musical, provinent de la desapareguda cobla Turissa que va existir a Tossa des dels anys 1941 o 42 fins al 1957. Aquest fons provenia de la família de músics Darder. En Narcís, un dels tres germans de la família, que va morir l'any 1936, havia estat mestre de música dels nois que, posteriorment a la seva mort, formarien la cobla Turissa.

Va ser en Vicenç Esteban Darder qui va recollir les solfes trobades en buidar un pis de la família.

Vaig anar a Tossa a veure en Vicenç. Ell, molt amablement, em va ensenyar munts d'antigues solfes. Eren plenes de pols, velles, algunes arrugades, d'altres menjades per les rates. L'hereu d'aquell arxiu havia començat a destriar les partícules de les sardanes. De l'Agramont, en tenia seleccionades 56. Em va cridar l'atenció una obligada de tible amb variacions, *Una doncella*, de tiratge 27-51. També hi havia obres d'en Bou, com les partitures de piano d' *Aucellada*, *Rialles de bohemia* o *Despertar de la pastora*, obres aquestes que no he trobat en cap relació cronològica de l'obra d'en Vicenç Bou, fet que em fa pensar que potser no es van arribar a donar a conèixer. A les partitures, de les quals conservo fotocòpies, hi figura el segell **“Vicente Bou, professor de música, Torroella de Montgrí”**. També hi havia un **Quadern de regles per los contrapunts i lligadures de Narcís Frigola**, a més de música d'en Domènec Tererol, d'en Pere Rigau, d'en Joaquim Costa i sardanes sense el nom de l'autor; entre altres.